

# Лиха кров. Книга 4

Дженніфер Лінн Барнс

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

Переклад — Юлія Григоренко

© Readberry. Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — [nashaknyga.com.ua](http://nashaknyga.com.ua)

## РОЗДІЛ 1

Серійний убивця, що сидів навпроти мене, мав однакові із сином очі. Така сама форма. Такий самий колір. Але відблиск тих очей, вогонь передчуття — притаманні тільки йому.

Досвід — і мої наставники з ФБР — навчили мене, що можна глибше проаналізувати, як працює мозок людей, коли розмовляти з ними, а не про них. Не опираючись сильному бажанню скласти профіль, я оцінювала чоловіка навпроти себе. Ти б завдав мені болю, якби міг. Я знала про це, знала ще до того, як прийшла в цю в'язницю з максимальним рівнем безпеки й помітила легку посмішку, яка промайнула на губах Деніела Реддінга, коли його погляд перестрівся з моїм. Бо завдаючи болю мені, ти нашкодиш синові. Я чимраз глибше поринала в психопатичне мислення Реддінга. Син належить тобі, і ти маєш право його кривдити.

Байдуже, що руки Деніела Реддінга прикуті ланцюгом до столу. Байдуже, що біля дверей стояв агент ФБР. Чоловік, що сидів навпроти мене, — один з найжорстокіших серійних убивць у світі, тож якщо я дозволю йому пройти крізь мій захист, він затаврує мою душу так само, як випалював тавром літеру «Р» на тілах своїх жертв.

Зв'яжи. Затавруй. Поріж. Повісь.

Саме так Реддінг убивав своїх жертв. Але сьогодні я прийшла не через це.

— Колись ви сказали, що я ніколи не знайду вбивцю моєї матері, — мовила я, і голос мій лунав спокійніше, ніж я почувалась. Я досить добре знала цього психопата, щоб розуміти, що він намагатиметься роздратувати мене.

А зараз ти спробуєш попорпатися в моїй голові, посіяти запитання та сумніви, щоб разом зі мною із цієї кімнати вийшла й частка тебе.

Саме так вчинив Реддінг кілька місяців тому — він закинув бомбу про мою матір. Саме тому я тут.

— Хіба я таке казав? — перепитав Реддінг, повільно, ледве помітно розпливаючись в усмішці. — Щось схоже я справді міг бовкнути, але... — він силувано знизав плечима.

Я чекала, склавши руки на столі. Саме ти хотів, щоб я знову прийшла. Це ти приманюєш. А я ковтаю принаду.

Врешті Реддінг порушив мовчання.

— Мабуть, ти маєш мені сказати дещо інше, — Реддінгу, як організованому вбивці, було властиве терпіння. Утім на його власних умовах, не моїх. — Врешті-решт, — провадив він, і в голосі з'явилося ніби тихе гудіння, — ми з тобою маємо багато спільного.

Я розуміла, що він мав на увазі мої стосунки з його сином. І знала: аби отримати бажане, мені доведеться погодитись із його словами.

— Ви говорите про Діна.

Коли я вимовила Дінове ім'я, спотворена Реддінгова посмішка стала ще ширшою. Мій хлопець, мій колега-самородок, не знав, що я тут. Інакше наполог би, щоб ми прийшли разом, а я не могла з ним так учинити. Деніел Реддінг — майстерний маніпулятор, але хай що він скаже, це не вразить мене так сильно, як краятиме серце Діна кожне слово, що злетить з його губ.

— Мій син гадає, що кохає тебе? — нахилився вперед Реддінг, склавши руки в кайданках так само, як я свої. — Ти прокрадаєшся навшпиньки в його кімнату ночами? Він запускає пальці у твоє волосся? — вираз обличчя Реддінга пом'якшав. — Коли Дін обіймає тебе, — голос чоловіка став мелодичним, — ти коли-небудь замислюєшся, як близько він до того, щоб скрутити тобі шию?

— Певно, вам дуже прикро, — мовила я тихо, — що ви так мало знаєте свого сина.

Якщо Реддінґ прагнув мені нашкодити, йому треба старатися краще, а не просто вселяти сумніви щодо Діна. Якщо він прагнув, щоб його слова переслідували мене прийдешніми днями й тижнями, мав би вдарити мене туди, де я найбільше вразлива. Де я була слабкою.

— А тобі, певно, прикро, — заговорив Реддінґ, повторюючи мої слова, — знати так неймовірно обмаль про те, що спіткало твою матір.

Перед очима вигулькнув образ заплямованих кров'ю стін матеріної гримерки, проте моє обличчя набуло нейтрального виразу. Я спровокувала Реддінґа вдарити мене у хворе місце, і в такий спосіб повернула розмову в потрібний мені напрям.

— Хіба не через це ти прийшла? — спитав мене Реддінґ оксамитово низьким голосом. — Дізнатися, що мені відомо про вбивство твоєї матері?

— Я тут, — відповіла, не зводячи з нього очей, — бо коли ви присяглися, що я ніколи не знайду вбивцю матері, то сказали правду.

Кожен з п'яти підлітків, учасників програми ФБР для самородків, мав спеціалізацію. Моя — профайлинг. Лія Чжан вміла викривати брехню. Кілька місяців тому вона побачила в уїдливих словах Реддінґа про мою матір правду.

З іншого боку двобічного скла я відчувала Лію, яка була готова перебрати кожне вимовлене Діновим батьком речення на правду й брехню.

Час викласти карти на стіл.

— Я хочу знати, — мовила я до вбивці навпроти мене, наголошуючи на кожному слові, — що саме зі сказаного вами правда. Коли запевняли, що я ніколи не знайду того, хто вбив мою матір, чи гадали, що її вбила жінка? — я помовчала. — Чи мали причини вірити, що вона досі жива?

Десять тижнів. Ось як довго ми шукали зачіпку, будь-яку зачіпку, хоч найдрібнішу, щодо таємної спільноти серійних убивць, яка розіграла смерть моєї матері майже шість років тому. Яка відтоді тримала її в полоні.

— Це ж не візит ввічливості, адже так? — Реддінг відхилився назад на стільці, схиляючи голову набік і відсторонено вивчаючи мене поглядом — Діновим поглядом. — Ти не просто дісталася переломного моменту, мої слова не просто їли тебе поїдом упродовж місяців. Ти щось знаєш.

Я знала, що моя мати жива. Я знала, що вона в полоні у тих нелюдів. І знала, що піду на будь-що, навіть на угоду з дияволом, щоб притягнути їх до відповідальності.

Щоб повернути матір додому.

— Як би ви відреагували, — спитала я Реддінга, — якби розповіла вам, що існує спільнота серійних убивць, котрі діють потай і вбивають по дев'ять осіб кожні три роки? — я відчувала напруження у власному голосі. Ніби не своєму голосі. — А якщо скажу, що вони загрузли в обрядах, які спонукають їх убивати вже понад століття, і я збираюся здолати їх?

Реддінг нахилився вперед.

— Я б сказав, що мені кортить подивитися, що ж ця спільнота зробить із тобою за те, що ти полюєш на них. Подивитися, як вони роздирають тебе, шматок за шматком.

Продовжуй, хворобливий ти збоченцю. Продовжуй розповідати, що вони мені зроблять. Розкажи все, що знаєш.

Раптом Реддінг замовк і прицмокнув язиком.

— От розумниця. Змушуєш мене таке казати. Тепер я розумію, що мій син побачив у тобі.

У мене сіпнувся м'яз на обличчі. Я майже дістала його. Я вже близько-близько...

— А ти, дівчино, Шекспіра гарно знаєш? — поміж решти чарівних якостей у цього серійного вбивці, що сидить навпроти, було захоплення творами Великого Барда.

— «А над усе — будь чесний сам з собою, і з цього впливе, як ніч із дня, що ти ні з ким душею не покривиш?»[1] — понуро зачитувала я, шукаючи подумки спосіб повернути його на потрібну стежку, щоб змусити розповісти мені, що йому відомо.

Реддінґ посміхнувся. Його губи розтулились, оголюючи зуби.

— У мене на думці була радше «Буря»: «Вся нечисть сюди прибігла з пекла!»[2].

Вся нечисть. Убивця навпроти мене. Спільнота збоченців, яка викрала мою матір.

«Сім майстрів, — прошепотів голос у пам'яті. — Піфія. І Дев'ятка».

— Зважаючи на те, що мені відомо про цей колектив... — мовив Реддінґ, — вони так довго утримують твою матір у себе? — без попередження він рвучко сіпнувся вперед, сягаючи обличчям до мого так близько, як тільки дозволяли його кайдани. — Тоді вона, цілком можливо, сама є неабияким дияволом.

...

Далі — у повній книжці «Лиха кров. Книга 4».

[nashaknyga.com.ua](http://nashaknyga.com.ua)